

1958 Jun 25 ILO Genève

748 Konvensjon 111 om diskriminering i sysselsetting og yrke.

Oversettelse

Den internasjonale arbeidsorganisasjons generalkonferanse

som av Styret for Det internasjonale arbeidsbyrå, er blitt sammenkalt i Genève, og har trådt sammen til sin 42. sesjon den 4. juni 1958, og

som har besluttet å vedta visse forslag når det gjelder diskriminering i sysselsetting og yrke, punkt 4 på dagsordenen, og

som har bestemt at disse forslag skal ha form av en internasjonal konvensjon, og

som tar i betraktning at Filadelfia-erklæringen stadfester at alle mennesker har rett til under frie og verdige forhold, under økonomisk trygghet og med like muligheter å arbeide for sitt materielle velvære og sin åndelige utvikling uten hensyn til rase, tro eller kjønn, og

som tar i betraktning at diskriminering er en krenkelse av rettigheter fastslått i den alminnelige erklæring om menneskerettighetene,

vedtar i dag den 25. juni 1958 følgende konvensjon som skal benevnes Konvensjonen om diskriminering i sysselsetting og yrke 1958:

Art. 1. 1. I denne konvensjon betyr uttrykket «diskriminering» —

- a) enhver forskjell, utelukking eller særfordel som på basis av rase, farge, kjønn, religion, politisk oppfatning, nasjonal opprinnelse eller sosial herkomst virker slik at det opphever eller vanskeliggjør lik adgang til, eller behandling i sysselsetting eller yrkesutøving;
- b) slik forskjell, utelukking eller særfordel forøvrig som enten bevirker opphevelse eller som vanskeliggjør lik adgang til, eller behandling i sysselsetting eller yrkesutøving etter bestemmelser fastsatt av vedkommende medlemsstat etter rådslagning med representative organisasjoner av arbeidsgivere og arbeidstagere, der slike fins, og med andre egnede organer.

2. Forskjell, utelukking eller særfordeler med hensyn til et bestemt arbeid

på grunnlag av arbeidets art skal ikke betraktes som diskriminering.

3. I denne konvensjon omfatter «sysselsetting» og «yrkesutøving» adgang til yrkesopplæring, adgang til sysselsetting og til bestemte yrker, og reglene og vilkårene for sysselsetting.

Art. 2. Hver medlemsstat som denne konvensjon gjelder for, påtar seg å erklære sin tilslutning til og følge en nasjonal politikk som tar sikte på å fremme, ved metoder tilpasset nasjonale forhold og praksis, like muligheter og behandling med hensyn til sysselsetting og yrkesutøving, med henblikk på å fjerne all diskriminering på disse områder.

Art. 3. Hver medlemsstat som denne konvensjon gjelder for, påtar seg, ved metoder tilpasset nasjonale forhold og praksis —

a) å søke samarbeid med arbeidsgiveres og arbeidstageres organisasjoner og andre egnede organer for å oppmuntre til godkjenning og iakttagelse av denne politikk;

b) å få vedtatt slik lovgivning og å fremme slike opplæringsplaner som anses egnet til å sikre godkjenning og iakttagelse av denne politikk;

c) å avskaffe alle lovforskrifter og lempe på enhver administrativ instruks eller praksis som ikke er i samsvar med denne politikk;

d) å følge denne politikk når det gjelder sysselsetting under direkte kontroll av en statlig myndighet;

e) å sikre iakttagelse av denne politikk i virksomhet som omfatter yrkesveiledning, yrkesopplæring og arbeidsformidling under ledelse av en statlig myndighet;

f) å anføre i sine årlige rapporter om gjennomføringen av denne konvensjon hvilke tiltak blir gjort for å fremme denne politikk og de resultater som er oppnådd gjennom disse tiltak.

Art. 4. Tiltak som berører en person som med god grunn mistenkes for eller som deltar i virksomhet som er til skade for Rikets sikkerhet, bør ikke betraktes som diskriminering, forutsatt at den som berøres har rett til å klage til vedkommende organ som er opprettet i samsvar med nasjonal sedvane.

Art. 5. 1 Spesielle sikrings- eller hjelpetiltak som er hjemlet i andre konvensjoner eller rekommandasjoner vedtatt av Den internasjonale arbeidskonferanse skal ikke betraktes som diskriminering.

2. Enhver medlemsstat kan, etter rådslagning med representative organisasjoner av arbeidsgivere og arbeidstagere, der slike fins, bestemme at det ikke skal betraktes som diskriminering å gjennomføre særlige tiltak for å imøtekomme spesielle behov hos personer som det, på grunn av kjønn, alder, uførhet, familieansvar eller sosial eller kulturell stilling, er alment godtatt trenger spesiell beskyttelse eller hjelp.

Art. 6. Medlemsstater som ratifiserer denne konvensjon forplikter seg til å la den få anvendelse i områder utenfor medlemslandet i samsvar med bestemmelsene i konstitusjonen for Den internasjonale arbeidsorganisasjon.

Art. 7. De formelle ratifikasjoner av denne konvensjon skal oversendes Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå til registrering.

Art. 8. 1. Denne konvensjon skal være bindende bare for de medlemsstater i Den internasjonale arbeidsorganisasjon som har fått registrert sine ratifikasjoner hos Generaldirektøren.

2. Den skal tre i kraft 12 måneder etter den dag da to medlemsstaters ratifikasjoner er blitt registrert hos Generaldirektøren.

3. Deretter skal denne konvensjon tre i kraft for enhver medlemsstat 12 måneder etter den dag dens ratifikasjon er blitt registrert.

Art. 9. 1. En medlemsstat som har ratifisert denne konvensjon, kan oppsi den når 10 år er gått fra den dag konvensjonen trådte i kraft, ved å sende melding herom til Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå til registrering. Slik oppsigelse trer ikke i kraft før et år etter at den er blitt registrert.

2. Enhver medlemsstat som har ratifisert denne konvensjon og som ikke innen et år etter utgangen av den 10-årsperiode som er nevnt i foregående punkt, gjør bruk av den oppsigelsesrett som er fastsatt i denne artikkel, er bundet for ytterligere 10 år, og kan deretter oppsi konvensjonen ved utgangen av hver 10-

årsperiode på de vilkår som er fastsatt i denne artikkel.

Art. 10. 1. Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå skal underrette alle medlemsstater av Den internasjonale arbeidsorganisasjon om registreringen av alle ratifikasjoner og oppsigelser som er sendt ham av Organisasjonens medlemsstater.

2. Når Generaldirektøren underretter medlemsstatene i Organisasjonen om registreringen av den annen ratifikasjon som er sendt ham, skal han henlede medlemsstatenes oppmerksomhet på den dag da konvensjonen vil tre i kraft.

Art. 11. Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå skal sende generalsekretæren for De forente nasjoner fullstendige opplysninger om alle ratifikasjoner og oppsigelser som registreres av ham etter reglene i de foregående artikler, for at de kan bli registrert i samsvar med artikkel 102 i De forente nasjoners Pakt.

Art. 12. Når styret for Det internasjonale arbeidsbyrå anser det nødvendig, skal styret forelegge for Arbeidskonferansen en melding om hvordan denne konvensjon har virket og undersøke om det er ønskelig å sette på Konferansens dagsorden spørsmålet om hel eller delvis revisjon av konvensjonen.

Art. 13. 1. Dersom Konferansen vedtar en ny konvensjon som endrer denne konvensjon helt eller delvis, og intet annet er bestemt i den nye konvensjon, skal —

- a) en medlemsstats ratifikasjon av den nye reviderende konvensjon ipso jure innebære en øyeblikkelig oppsigelse av denne konvensjon uten hensyn til reglene i artikkel 9 ovenfor, forutsatt at den nye reviderte konvensjon er trådt i kraft;
- b) denne konvensjon ikke lenger kunne ratifiseres av medlemsstatene fra den dag da den nye reviderte konvensjon trer i kraft.

2. Denne konvensjon skal i alle tilfelle vedbli å være i kraft i sin nåværende form og med sitt nåværende innhold for de medlemsstater som har ratifisert den, men som ikke har ratifisert den reviderte konvensjon.

Art. 14. Den engelske og den franske versjon av denne konvensjons tekst har samme gyldighet.